

Sygn. akt IV KK 101/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący)

SSN Jacek Sobczak (sprawozdawca)

SSN Józef Szewczyk

Protokolant Jolanta Grabowska

w sprawie **A. H.**

skazanego z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk w dniu 24 kwietnia 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego od postanowienia Sądu Rejonowego w C.

z dnia 11 czerwca 2012 r.,

w przedmiocie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności

uchyla zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego i przekazuje sprawę do merytorycznego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w C.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 19 lipca 2011 r., sygn. akt II K ../10 A. H. został skazany za czyn z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k., warunkowo zwieszono na okres 3 lat próby, zaś na mocy art. 73 § 2 k.k. w okresie próby oddano ww. pod dozór kuratora sądowego, nadto orzeczono o kosztach sądowych (k. 493, t. III).

Niniejsze orzeczenie w odniesieniu do ww. skazanego nie zostało zaskarżone przez strony zyskując prawomocność.

Postanowieniem z dnia 11 czerwca 2012 r., na wniosek kuratora, Sąd Rejonowy w C., na podstawie art. 75 § 2 k.k., art. 9 § 3 k.k.w., zarządził wobec skazanego A. H. wykonanie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie wstrzymano wykonalność tego postanowienia do czasu jego uprawomocnienia. Powyższe postanowienie uprawomocniło się w dniu 20 listopada 2012 r. (k. 36, akta dozoru).

Kasację od postanowienia Sądu Rejonowego w C. z dnia 11 czerwca 2012 r. wywiódł Prokurator Generalny zaskarżając je w całości na korzyść A. H. Prokurator w szczególności zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 3 § 1 k.k.w. w zw. z art. 178 § 1 k.k.w., poprzez wydanie przez Sąd Rejonowy w C. postanowienia o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności, podczas gdy właściwy do jego wydania był Sąd Okręgowy w C., co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna, co skutkowało wydaniem orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że od 1 stycznia 2012 r. brzmienie art. 178 § 1 k.k.w. nie pozostawia najmniejszej wątpliwości w zakresie ustalenia poprawnej właściwości sądu wypowiedającego się w kwestii zarządzenia warunkowo zawieszanej kary. Dotychczasowe rozwiązania przewidujące, że w sprawie zarządzenia wykonania warunkowo zawieszanej kary w stosunku do osoby skazanej przez sąd powszechny pozostającej pod dozorem właściwy był sąd rejonowy, w którego okręgu dozór był lub miał być wykonywany, nie zostały powtórzone w znowelizowanym art. 178 § 1 k.k.w. Podkreślić zatem trzeba, że od dnia 1 stycznia 2012 r., kwestię właściwości funkcjonalnej sądu w zakresie orzekania w przedmiocie wykonania orzeczeń i warunkowego zawieszenia wykonania kary określa art.

3 § 1 k.k.w., zgodnie z którym: *Sąd, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji, jest właściwy również w postępowaniu dotyczącym wykonania tego orzeczenia (...).*

Jak trafnie zauważył Sąd Najwyższy: „zgodnie z art. 3 § 1 k.k.w., regulującym właściwość funkcjonalną sądu w toku wykonania kary, w sprawach zarządzenia wykonania warunkowo zawieszanej kary wobec skazanego pozostającego pod dozorem właściwy jest od dnia 1 stycznia 2012 r. sąd, który wydał wyrok w pierwszej instancji, a więc zależnie od właściwości rzeczowej sąd rejonowy lub sąd okręgowy; naruszenie tej reguły, polegające na rozpoznaniu sprawy w tej kwestii przez sąd rejonowy, mimo że właściwym był sąd okręgowy, stanowi uchybienie przewidziane w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.” (*postanowienie z dnia 29 sierpnia 2012 r., sygn. II KK 211/12, Lex 1220800*).

Skoro zatem w przedmiotowej sprawie w odniesieniu do A. H. w I instancji orzekał Sąd Okręgowy w C., to ten właśnie Sąd był władny w kwestii zarządzenia wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy w C., który wypowiedział się w dniu 11 czerwca 2012 r. w omawianym przedmiocie, *nota bene* po przeszło półrocznym okresie obowiązywania znowelizowanego przepisu art. 178 § 1 k.k.w., dopuścił się uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. Jako Sąd niższego rzędu orzekł w sprawie należącej do właściwości Sądu wyższego rzędu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.